

две кули и между тѣхъ врата съ сводъ. Крепостъта била висока 7—8 метра, както се вижда отъ запазената сега частъ, и отгоре има збѣци. Стенитѣ отвънъ сж иззидани съ голѣми четвъртити дѣлани камъни, а вътрешността на зида се състои отъ камъкъ смѣсенъ съ хоросанъ. Нѣкога крепостъта е имала страшенъ видъ и била непристъпна, но и тя е сподѣлила участието на толкова много други крепости. Защото нищо не може да издържи напора на по-силния.

Напускаме стената на вътрешната крепостъ и презъ нивитѣ, усѣяни съ парчета тухли и мраморъ, стигаме до останкитѣ отъ нѣкогашнитѣ палати. Тѣ сж грамадни постройки съ много подраздѣления. За жалость, запазени сж само тѣхнитѣ основи. При разкопкитѣ сж намѣрени многобройни украсени мраморни плочи и колони и по тѣхъ узнаваме за голѣмия имъ блѣсъкъ. Какъ сж изглеждали дворцитѣ — това ни разказва българскиятъ писателъ отъ онова време Йоанъ Екзархъ, който живѣлъ въ времето на Симеона. Ето какво пише той:

„Когато нѣкой беденъ и страненъ селянинъ влѣзе въ вътрешния градъ и види високи палати и черкви, украсени отвънъ съ камъкъ, дърво и бои, а отвътре — съ мраморъ, медъ, сребро и злато, и като не знае на какво да ги уприличи, защото не е виждалъ въ земята си нищо друго, освенъ бедни сламени хижи, то той се чуди като да си е изгубилъ ума“. За всичкото това величие днесъ на самото мѣсто ни спомня една колона дълга 3.5 метра и здравитѣ основи отъ четвъртити камъни.

На югоизтокъ отъ дворцитѣ и вънъ отъ вътрешния градъ се намиратъ нѣколко черкви, отъ които една, открита презъ 1927 г., се отличава съ